

VÍCTOR BORRÀS GASCH

Laura on the moon

VÍCTOR BORRÀS GASCH

LAURA
ON THE MOON

Fanbooks

© Víctor Borràs Gasch, 2023
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2023
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.fanbooks.cat
fanbooks@grup62.com

Primera edició: maig del 2023
ISBN: 978-84-19150-62-2
Dipòsit legal: B. 6.996-2023
Imprès a Catalunya

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueix a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

1

Cesc

Hauríeu d'haver vist la Laura el dia que va fer un any. Reia per tot. Amb el Biel, el seu germà, li vam retallar una corona blava que era més llarga que el seu cap, i estava molt contenta. I, amb la mica de cabells que li creixien darrere les orelles i al clatell, li vam fer dues cuetes. M'encanta veure la rialla de la Laura el dia del seu primer aniversari. I veure com es mirava el Biel i com el Biel se la mirava, orgullós de la seva germana petita que per fi havia fet un any.

La Laura reia i ensenyava les poques dents que tenia i movia la cullera per mirar de tastar el pastís abans d'hora. Era de xocolata. L'havia portat la seva mare de la feina i ja li agradava molt. Moltíssim. En això no ha canviat, veus? A la Laura la xocolata li continua agradant tant com el primer dia. O potser més, perquè ara la seva preferida és la de noranta per cent cacau. Ella no ho diu, però ho sé perquè si l'hi dones a triar sempre agafa aquesta. I a casa sempre miro de tenir-ne perquè si amb una cosa pots fer feliç la Laura és amb un tros de xocolata com més pura millor.

Tinc molts vídeos de quan la Laura era molt petita. Els vaig fer amb una càmera de vídeo que vaig comprar a Color Control, que ja va tancar. Ara la gent ja no compra càmeres de vídeo, però hi va haver un moment que si havies de ser pare, semblava que no tenies altre remei que

comprar una càmera de vídeo per poder immortalitzar les primeres grans fites del teu fill. Ara la gent té mòbils i ho grava tot sense consciència de si ho grava perquè és important o no. Ara la gent grava perquè vol demostrar que és on és. I prou. Però abans, quan per gravar una hora de vídeo havies de comprar una cinta que et costava gairebé mil peles, t'hi miraves una mica més. Bastant més.

La meva càmera de vídeo la vaig comprar quan va néixer el Biel, quatre anys abans que la Laura. I la veritat és que la vaig fer servir força. Sobretot fins que la Laura va fer els dos anys. Vaig gravar les primeres paraules del Biel. També els seus primers passos. Vaig gravar com el banyàvem. També el primer dia que vam anar a la platja i el primer dia que va trepitjar la neu... De la Laura, més o menys el mateix.

Però a l'aniversari que va fer dos anys, ja veus que no reia gaire.

En canvi, al vídeo del primer aniversari s'hi veu la Laura que riu com no l'he vist riure després. No tinc vídeos de quan la Laura va deixar de fer coses que pensàvem que faria tota la vida. Perquè segurament no va ser un dia concret, però potser seria bonic tenir gravada la darrera vegada que va riure com reia, o la darrera vegada que va dir *sisplau*.

Quan la Laura va deixar de fer el que s'esperava que faria tota la vida, vaig deixar de gravar. I ara potser em sap greu. Perquè la Laura va continuar creixent i regalant moments que hauria sigut bonic tenir enregistrats. Com aquell final de curs. Aquell dia tothom va quedar parat de com cantava la Laura i d'alguna manera va ser el principi de tot el que va venir després.

Però, per a bé o per a mal, vaig acabar donant la càme-

ra al meu germà quan va tenir el seu primer fill: l'Aleix, el cosí de la Laura i el Biel. L'Aleix és cinc anys més petit que la Laura i, durant el temps que la meva filla cantava, va ser-ne molt fan. No té cap altre germà ni germana. Jo estic content que el Biel hagi tingut una germana i de tot el que ha après amb la Laura.

Els vídeos que tinc de la Laura de més gran són els que coneix tothom. Però això ja no té gaire mèrit perquè si escrius *Laura on the moon* a Google, hi ha un munt de vídeos d'ella cantant. I no només cantant. També balla una mica. Sobretot és molt espectacular tot el que hi passa al darrere: llums, gent que es mou, i també un munt de públic al·lucinant amb les seves cançons.

I és veritat que la Laura canta molt bé. Per això a la gent li agradava tant. Però en cap dels vídeos no hi veuràs les rialles que feia el dia que va fer un any. Perquè en cap ensenya les dents obrint la boca d'aquella manera que sembla que hagi d'empassar-se la vida a queixalades. És increïble la gana amb què va devorar el seu tros de pastís de xocolata. I només tenia un any. I també és increïble com es va enfadar quan es va acabar perquè en volia més. Però no en quedava. A tothom li havia agradat molt.

No me'ls miro mai, els vídeos de *Laura on the moon*.

El que pagaria per tornar a tenir la Laura que em mirava com el dia que va bufar la seva primera espelma...

Aquell dia el Biel seia al seu costat i feia cara de trapejla i, com fan tots els germans grans, va ser ell qui va apagar l'espelma. El Biel tenia cinc anys i dos mesos, i va dissenyar una corona preciosa, molt ben retallada, i hi va escriure *Laura* davant i darrere amb una lletra molt bonica. Llavors el Biel ja semblava molt més gran del que era.

O això és el que ens semblava a mi i a la seva mare.

2

Marta

Doncs mira, la veritat, no me'n recordo gaire, d'aquell dia. De debò, no me'n recordo gens. La gent ho troba fort i potser ho és, però no, no me'n recordo, què vols que et digui. Ho he oblidat. I crec que és una sort, sí.

A la gent li agrada molt anar mirant enrere, mirar enrere i dir ostres, te'n recordes quan va passar allò o allò altre? I a mi, doncs no. Les coses bones sí que les recordo i les dolentes doncs una mica també, esclar, però amb tant detall no, on vas a parar. No ho vull. Un cop ha passat, doncs ja ha passat i cal mirar endavant, tant si és bo com si és dolent, eh?

Que si és bo potser me'n recordo més que no pas si és dolent. Això sí. Però si és dolent ho oblidó. No sempre, esclar. Però moltes vegades sí. Deu ser que no soc rancorosa. O potser és una qüestió de supervivència.

Per exemple, al meu marit li encanta mirar els vídeos de quan la nena era petita, però molt petita, eh, que no tenia ni un any. I a mi no. A mi no m'agrada. Ens havíem discutit un munt de cops, perquè ell es posava a mirar els vídeos que feia i, esclar, a vegades acabava plorant, i jo li deia però quines ganes tens de turmentar-te! A part que no n'hi havia pas per tant, perquè si jo alguna vegada veia la nena menjant el pastís de xocolata, doncs em posava a riure, perquè mira que estava graciosa. I era ella. I tant que ho era. I ara també en menja de pastís, i tant. Cada any!

No sé quines ganes té la gent de recordar els moments que li han fet mal i de refregar-s'hi com si fessin bona olor o fossin suaus. No m'hi estiraria mai, sobre un bassal brut o sobre uns esbarzers. M'estimo més buscar un raconet amb ombra o una bona butaca i agafar un llibre.

Per això et dic que no me'n recordo gens, de quan ens van dir que la Laura era... ja m'entens. No me'n recordo. Va passar i prou. És com si ja ho hagués sigut sempre. I, de fet, ho ha sigut sempre, només que primer no ho vèiem o que primer és diferent i fins que no són una mica més grandets no te n'adones. No ho sé.

Suposo que vaig dir, és això, doncs endavant. Què hem de fer. No la podem pas tornar, oi? esclar que no. Si jo ja me l'estimava molt, amb bogeria, la Laura. Com qualsevol mare s'estima la seva filla des del moment que neix.

Que no dic que no m'enfonsés. Segurament sí que em va fer mal. Però això tampoc no cal recordar-ho, oi?

Per mi va ser: ha passat, això?, doncs endavant. I em vaig començar a informar. Amb metges, amb llibres, amb gent que també tenia fills com la Laura. I ja està. Una mica això. I Potser et sembla fort que no me'n recordi, del moment exacte o de què vaig fer. Però no. No me'n recordo. El que sí que et podria dir és que més o menys per aquella època va ser quan vaig començar a córrer.

Vaig començar a córrer i, mirat amb perspectiva, crec que ho vaig fer per treure pressió i per oblidar o per connectar una mica més amb mi. Però com que córrer m'agrada molt, d'això sí que me'n recordo. Recordo que vaig començar a córrer. Perquè, esclar, viure amb una nena com la Laura és molt cansat, eh? Molt més que viure amb un altre tipus de nen. Que jo tinc el Biel també i ja et dic ara

que ell i la Laura no tenen res a veure. Sobretot perquè el Biel és tan gran, sempre tan madur, massa madur et diria, que esclar... tot ho accepta amb aquella resignació, i jo li dic: «Va, noi, rebel·la't!».

Però en comparació amb la Laura és com... buf...

Per això devia començar a córrer. Per evadir-me. Crec que ho vaig fer per això. Perquè quan surto a córrer només penso en mi. Tot desapareix. Som jo i la meva respiració i el meu cor. I la música. La música m'acompanya quan corro. Com a tanta i tanta gent. Original tampoc no ho soc, veus? No cal. Però és que a sobre jo em puc posar les cançons de la meva filla! Les cançons que la meva filla cantava. Imagina't! M'encanta. Córrer i sentir-la. Com si ella formés part de mi. Com si tornés a estar dins meu. Perquè, la veritat, les seves cançons eren màgiques. Com ella. La Laura és una mica màgica, no trobes? Quan cantava connectava amb algun raconet invisible que tots devem tenir a dins encara que no ho sapiguem.

Saps, si m'agradés mirar enrere potser et diria que em va saber greu que deixés de cantar. Perquè a mi m'emocionava molt, la veritat. Però, oi que ella va voler deixar-ho? Doncs em sembla bé. I no hi he pensat més. I encara és una sort tenir les seves cançons per posar-me-les mentre corro i saber que aquella veu que sento va sortir de dins meu.

Són els únics moments que sento cantar la Laura. Quan corro. Perquè a casa no es pot posar. A ella no li agrada gens i es posa a xisclar i a donar-se cops, si ho fas. I els vídeos tampoc no me'ls miro. Ni els de quan era petita ni els de quan era més gran. De fet, no m'agraden, els vídeos. És com estar veient una cosa que no va existir mai. No m'hi reconec. A tu no et passa que si et veus en

un vídeo no t'agrades? Doncs això. A mi em passa amb els vídeos en què surto, però també amb els que s'hi veuen altres persones. Trobo que res no és exactament com es veu a la pantalla. Tu no?

Prefereixo molt més els records perquè, com que oblidó els que fan massa mal, sempre són una mica bons.